

Hva skulle Peter med all den fisken? Og hva skulle Jesus med å gi ham den?

Svaret på det første spørsmålet er vel såre enkelt: Han skulle selge det meste på torget, stappe noe i gryta hjemme og på begge måter brødfø sin familie. Peter var fisker. Det var dette han levde av.

Svaret på det andre har ofte vært mer av det åndelige og teologiske slaget: Her viser Jesus hvilken guddommelig makt han er i besittelse av. Her ser vi Jesus som sann Gud og sant menneske. Og det er sant nok, men kanskje er svaret like enkelt som det første: Jesus ville hjelpe Peter. Det hadde vært en natt med svart hav. Hva skulle den unge familiefaren gjøre uten noe å selge eller koke?

Når Jesus helbreder syke eller driver ut onde ånder eller metter de sultne, er vi aldri i tvil: Han gjorde det fordi han hadde medynk med folk. Mirakelmanneffekten var bare en bieffekt. Som oftest forsøkte han til og med å dempe den. Så hvorfor skulle det være annerledes med fiskefangsten?

Peter var verken syk eller besatt. Men nå måtte han vende tomhendt hjem til kone og barn. Hans behov var et sikkert utkomme. Og da fisken var vel om bord i Peters båt, var ikke Jesu guddommelighet det første han undret seg over. Nei, *«han og alle som var med ham, ble grepet av forferdelse over den fangsten de hadde fått»*.

Det Jesus – i tillegg til fangsten – ville med å hjelpe den unge fiskeren og familieforsørgeren, var å verve en menneskefisker. Samtidig fikk Peter se hvordan det nye fiskeryrket kan praktiseres. Skal vi trekke nye mennesker inn i Guds rike, må vi ta deres basisbehov på alvor.

Det var sånn Jesus gjorde det. Han «gikk omkring overalt og gjorde vel», oppsummerer nettopp Peter da han senere drev menneskefiske hjemme hos Kornelius (Apg 10,38). Rundt Jesus oppsto det befridde soner av menneskelighet. Guds rike var kommet nær, og det var et menneskevennlig rike med nok til alle. Både for kropp og sjel.

Han elsket båtlivet. Hun var så glad i å være på sjøen. Kom han seg bare på en båttur om sommeren, så var hele året berget.

Jeg bor og har hatt mine presteår i fjordbygda Bærum. Her ligger fritidsbåtene tett. Og enten det utfoldet seg i vår hjemlige skjærgård eller på hytta lenger sør langs kysten: I sørgesamtaler hørte jeg stadig hva sjø og båtliv betydde for den som var gått bort.

Så kom gravferden. Der skulle jeg gjerne lest teksten hvor Johannes forteller om synet han fikk se: *«Jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer.»* Men ofte la jeg den til side. Havet var jo så viktig for avdødes liv her på jorda. Hvis Gud virkelig vil gi oss en helt ny jord som overgår alt det beste her i verden – hvorfor skal vi ikke da ha gleden av sjø og båtliv?

Jeg lærte på teologistudiet at havet kan representere kaoskrefter og undergang. Mange, særlig i mer værharde strøk enn Bærum, har da også erfart at sånn kan sjøen være. Et hav som krever liv, det vil vi ikke ha noe mer av i det evige livet. Men likevel: Hvorfor kunne ikke Gud da heller gi oss en ny jord med et nytt hav, et utelukkende vakkert og vennlig hav?

Så dro jeg en gang på tur til Patmos. Det er den øya i Egeerhavet der Johannes satt i fangenskap og fikk sin store åpenbaring. Øya ligger ganske langt til havs. Det tar nesten tre timer dit med hurtigbåt fra kysten av Tyrkia. Der satt han altså, atskilt fra alt og alle inne på fastlandet. Sett fra fangeøya var også selve havet en fiende. Havet lå der – mellom ham og alle han lengtet etter å være sammen med.

Var det derfor det var så viktig å få fram at havet ikke skulle finnes mer? *«Heller ikke sorg eller skrik eller smerte.»* En ny jord uten hav eller noe annet som kunne skille ham fra Gud og dem han var glad i.